

La mariòla malefica

Que n'èi hartèra !!! A cad còp qu'utilizi la mea mariòla « Totoch » tà l'espectacle de ventrilòc, la prauba que's perdeish lo cap. Que demandi aus pairs de me'n crompar ua auta e eths, a cad còp, que'm responen :

– Eva, qu'ac sabes hèra plan, n'avem pas pro de moneda.

Uei, com cada matin, qu'esdejuam dab lo men hrair Tom 10 ans, e la mea sòr Laura, adjada de 14 ans. Qu'ei hèra entenuda en pintrura. Dilhèu que'n harà lo son mestier. Lo pair que m'apèra :

- Eva, ça-i
- Perqué? Ce respondi
- Qu'èi ua susprèsa tà tu.

Que tien un carton a la man, e que'u me balha.

Que l'aubreishi. Qu'ei ua navèra mariòla. Que vau pòder enfin tribalhar lo men navèth torn. Que la vau aperar Diabolo. Que me'n torni dens la crampa tà m'entrainar. Qu'ei hèra mei beroja que Totoch. Qu'a ua camisa roja, un jean, e basquets blancs. Diabolo que m'espia dab un arridolet estranh.

Que m'adromí dab plen de sauneis dens lo cap.

Un crit que'm desvelhè. Que vienèva de la crampa de Laura. Que i anèi.

Tota la familha qu'èra davant la pòrta. Que i a vè marcat « Eva » pertot sus las parets.

– Qui a hèit açò ? Ce demandèi.

Laura que'm responó:

- Arrèsta de har la comedia, qu'ac sabem hèra plan, qu'ei tu.
- Mes non, n'èi pas arren hèit.
- E de mei, perqué e harèi açò ? Ce reponoi dab un aire innocent.

La mea sòr que'm parlè dab un ton agressiu:

- Pr'amor qu'ès gelosa. Que soi dotada en pintrura, mendre que tu, ne sabes pas har arren. Que t'i hès sonque dab ua prauba mariòla.
- Tè en parlar de mariòla, on ei lo Diabolo? Ce remarquèi.
- Ne cambies pas de subjècte! ce cridè Laura.

Que corroi dinc a la mea crampa. Lo Diabolo qu'èra assegut suu men fautulh. Qu'ei estranh, que l'avèvi hicat suu burèu.

- Espiatz, qu'a pintrura suus pès ! Qu'ei èth lo responsable ! Ce digoi, segura de jo.
- Que'ns vòs har créder açò ? Ce responó Laura.
- Papà, tu que'm credes ? Ce demandèi.

Ne'm responó pas.

Esmalida que hasoi flambar la pòrta. Que lavèi las caussuras de Diabolo.
L'endedia que repetí un darrèr còp abans l'espectacle. Tota la familha qu'èra presenta.
Qu'èri asseguda sus ua cadiera dab lo Diabolo suus jolhs.

Que comencèi:

– Adishatz Diabolo, quin te va ?

Que'u hasèvi parlar:

– Pas trop plan.

– E perché ?

Qu'anavi respóner quan, còp sec, lo Diabolo que's hiquè a parlar solet.

– Laura qu'ès ua desentenuda, n'as pas nat talent.

Lo men pair:

– Totun Eva, n'ei pas simpatic açò, desencusa't de tira !

– Mes n'èi pas dit arren, qu'ei la mariòla !

Lo men pair:

– Pff, e que t'i tornas.

Que me'n tornèi dens la crampa en plorar.

La mariòla que'm digó:

– Ha ha ha ! Que t'èi plan avuda.

Ne savèvi pas mei que har. Alavetz que prengoi la decision qui s'impausava. Que partii en bicicleta dab la mariòla dens ua saca e qu'anèi dinc a la mar. En tot lançar la mariòla dens l'aiga, que'm sentivi liberada d'un gran pés.

L'endedia en tornar de l'escòla qu'anèi dens la mea crampa. Qu'èra aqui, lo Diabolo, assegut suu lheit. Que m'espiava d'un aire malefic.

Tèxte escrit per Liza Ruiz, Lila Samani.